

maatte pænt lystre, om hun end tog mildere paa dem. En Gang forbandt hun et Par Soldater, hvis Saar i lang Tid var bleven forsømt og derfor var i en skrækkelig Tilstand. I den tilstedeværende Ambulancevogn var der alt, hvad hun trængte til, undtagen Skjorter. Men hun var ikke forlegen. Hun havde netop af nogle Beundrerinder faaet et Par elegante kniplingsbesatte Natkjoler, dem trak kun frem, og da Saarene var vaskede og gjort ved, vilde hun give Staklerne dem paa. Men hvor elendige de end var — deres mandlige Ære kunde ikke finde sig i en saadan Krænkelser; hellere vilde de have de gamle snavsede Skjorter igjen, som de havde haft paa i to Maaneder, end komme til deres Hjem i en Dame-Natkjole. „Snik Snak“, sagde Mrs. Bickerdyke, „Natskjorte eller Natkjole, det kommer ud paa et!“ Hun fik sin Vilje, og da hun med den største Omhu havde faaet de to Stakler saa vidt, at de kunde føres til et Hospital i Chicago, hvor man gav dem rigtige Skjorter paa, bad de saa bønlig om Lov til at beholde Natkjolerne til Minde om Mrs. B., at man ikke kunde afslaa dem det.

I Kulde og i Hede — Mrs. Bickerdyke var altid lige raad-snar. Sidst i December 1863 da hun laa i Lejr tæt ved Chat-tanooga, blev det et grueligt Vejr, en Storm, der blæste Teltene, hvor de syge laa, om, en øsende Regn, der gjennemblødte alt, og derpaa en Kulde, saa pludselig og voldsom, som den kun kjendes i Nordamerika. Mrs. Bickerdyke som var den eneste Kvinde i Lejren, havde nok at gjøre. Nytaarsnat var en forfærdelig Uvejrnat. Kulden var paa sit højeste, Brændet slap op, og det var ikke til at tænke paa at sende Mænd til Skoven at hugge. Og som om den Elendighed, der alt var, ikke var nok, ankom der pludselig 13 Ambulancevogne, fulde af saarede, som havde været paa Vejen fra om Morgen — de havde allerede lidt saaledes af Kulden, at Fødder og Hænder var frosne af flere af dem. Det var forfærdeligt at se paa. Men Mrs. Bickerdyke vidste Raad. Lejren var befæstet; man havde nu ikke Brug for Fæstningsværkerne længer, men Ordre til at bryde dem ned var der ikke kommen endnu. Det brød Mrs. B. sig imidlertid ikke om. Palissaderne var Brændsel, hendes Dreng frøs — og uden videre kommanderede hun saa Pionererne til at bryde Palissaderne ned og kløve dem til Brænde. Folkene betænkte sig, men de vidste, at flere hundrede Man-